5de. JAARGANG. CURACAO DEN 21n JANUARI 1888. № 212

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50; voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, Nº 129.
UITSLUITENDE AGENTEN VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE. PARIJS.
C. LEUCHS & Cº
17, BARRETT'S GROVE, LONDEN.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

HET COMITÉ

van het Pauselijk feest hier op Curaçao, dat op den 31 December langs telegrafischen weg, over New York, Z. H. den Paus, namens alle Katholieken van Curaçao, gefeliciteerd en Zijn vaderlijken zegen gevraagd heeft,—mocht tot zijn groote voldoening, verleden woensdag hierop een telegraphisch antwoord, onder dagteekening van den 4n. dezer, ontvangen. Zijne Eminentie Kardinaal Rampolla bedankt in naam van Zijne Heiligheid voor deze gelukwenschen, en voegt er aan toe, dat Z. H. aan allen welwillend Zijn Opperpriesterlijken Zegen schenkt.

DE KATHOLIEKE PERS IN DUITSCHLAND.

Aan de *Westfälische Mercur* ontleenen wij de volgende beschouwingen:

Toen voor een half eeuw de aartsbisschop van Keulen werd gevangen genomen, bestond er in Pruisen *geen enkel Katholiek blad.* Door deze gebeurtenis werden de slapende Katholieken van Duitschland uit hunne godsdienstige onverschilligheid en Kerkelijke matheid voor goed opgewekt, en weldra vierde de Katholieke pers in Pruisen haar geboortedag. Van toen af is zij toegenomen in getal en gehalte, terwijl de Kultuurkamp ze tot eene macht van den *eersten* rang verheven heeft. Daarin komen vriend en vijand overeen. Vóór vijftig jaren nog geen enkel Katholiek blad in Pruisen en thans bijna *twee honderd.*—Dit feit alleen zegt veel en bezit een groote draagwijdte.

't Heeft natuurlijk veel moeite, inspanning en geld gekost, vooraleer de Katholieke pers in Pruisen vast en voor goed in den zadel zat. Maar toen zij op het oorlogsveld, onder krijgsgeschreeuw en kruitdamp, als een koene ridder den vijanden op de vlucht dreef, heeft zij allen, bij hoog en bij laag, eerbied en ontzag afgedwongen.

Wat Paus Leo XIII, die den tijd en de teekenen des tijds zoo goed begrijpt, nog als bisschop van Perugia voor zijn diocees wilde in 't leven roepen, en wat hij later als een der noodzakelijkste middelen tot instandhouding en verdediging der religieuze goederen, den Katholieken van Frankrijk en vooral die van Portugal op het hart drukte, was namelijk een goede wijd vertakte Katholieke pers. Dit middel heeft hij in Pruisen aangetroffen en daaruit dikwijls aanleiding genomen, deze pers den hoogsten lof toe te zwaaien. Verder hebben onze *Bisschoppen* de Katholieke pers van ons vaderland met warmte aanbevolen en de geloovigen aangespoord, deze op de krachtdadigste wijze te ondersteunen. Wat het *Katholieke volk* aangaat, dit beschouwt zijne pers als een dam, opgeworpen ter verdediging zijner dierbaarste goederen, als de achterhoede in den strijd tegen de godsdienstige en politieke vijanden.

—

In een Encycliek van Paus Leo XIII, den 15 September 1886 aan de Bisschoppen van Portugal gericht, stippen wij, met betrekking tot de pers, de volgende zinsnede aan: „Van groot nut zal het zijn, wanneer op uwe aansporing en onder uwe leiding bladen worden uitgegeven, die het van alle zijden aangeboden booze vergif kunnen tegenwerken, en waarheid, deugd en godsdienst verdedigen."

Deze gelegenheid nam de *Moniteur de Rome* te baat, om de Portugeezen *op het voorbeeld van Duitschland* te wijzen, aan wiens pers hij den hoogsten lof toekent. „'t Is nog niet lang geleden," zeide de *Moniteur*, „dat de Duitsche Katholieke pers nog in de kinderschoenen stak; nog ten jare 1870 bestond er slechts een enkel groot orgaan, de *Köln. Volksztg.*, welke het Katholieke heir om zich verzamelde. Maar van dien tijd af heeft de Centrumspartij wonderen van volharding en bekwaamheid gewrocht: elke provinciestad, zelfs de onbeduidendste, heeft haar orgaan. Daar bestaan wetenschappelijke en letterkundige tijdschriften, dagbladen, weekbladen, politieke bladen, populaire bladen. Deze pers beantwoordt aan alle behoeften. De landman, de handwerker, de geleerde, de politicus: allen vinden bij deze wijze organisatie hunne bevrediging. Iedereen leest ook in Duitschland, en daar de Katholieken de Katholieke pers lezen, welke frisch, levendig, met den moed en de kracht der overtuiging openlijk optreedt, heeft het Centrum een soliede basis in het land. Dat is een der fundamenten van de godsdienstige macht in Pruisen. Waarom volgt men dit voorbeeld niet na? Zijn er wellicht meer zwarigheden en hinderpalen in Portugal te overwinnen? De Duitsche Kerk was arm, haar budget was met al de offers belast, welke de Kultuurkamp medebracht. Maar zij heeft van haar bloed betaald; wat meer is, zij heeft de daad bij het woord gevoegd.

De *Bisschoppen* grepen naar de pen, gelijk eertijds de ridders naar het zwaard. De *priesters* en *leeken* hebben gratis medegewerkt; de een leverde eene correspondentie, de ander een hoofdartikel, een derde informaties en wederom een ander gemengde berichten. Deze vereeniging aller krachten heeft voor resultaat gehad, dat de Katholieke pers in geen ander land zoo verbreid is en zoo weinig kost."

—

Eerst na het verlies weet men het verlorene naar waarde te schatten. Wanneer eenmaal de Katholieke pers wederom van de oppervlakte zou verdwijnen, dan eerst zou hare volle waarde ten volle in het licht treden. De *Paus* zou met haar een onverschrokken verdediger zijner rechten, het *Episcopaat* eene machtige steun van zijn Goddelijk gezag, het *Centrum* zijn baanbreker en heraut, het *Katholiek Volk* zijn trouwen wachter verliezen, die dag en nacht op de tinne zijner burcht wakend, den naderenden vijand signaleert, den eersten speer tegen hem slingert, om dan in de vlakte afdalend, in de voorste rijen man tegen man voor de vrijheid en de rechten der Kerk, zoowel als voor die des volks machtig te strijden.

——o——

PAUSELIJKE AUDIËNTIE VAN DEN ROMEINSCHEN ADEL.

—

Het huldebetoon, dat het Romeinsch patriciaat bij gelegenheid van zijn priesterlijk jubilé aan den H. Vader Leo XIII gebracht heeft, had eene hooge en bijzondere beteekenis, waaruit voor de Katholieken een niewe steun en voor de tegenstanders eene nieuwe reden tot terugkeer voortvloeit. Het kondigde openlijk allen aan, dat de tijden mogen veranderen en dat nu eens treurige, dan eens blijde uitkomsten elkander afwisselen; maar dat ongeschonden en onveranderd blijft die roem, aan den Romeinschen adel eigen, welke zich afteekent in den trouw aan het Pausdom, die door de ondervinding steeds schitterender en krachtiger uitkomt.

En inderdaad, merkt de *Oss. Rom.* op, is deze roem een zeer oude. Hij dagteekent van de tijden van den H. Petrus. Deze H. Apostel vond onder de vervolgingen van Claudius en Nero hulp en bescherming bij den senator Prudens en bij de beroemde familie van Petronio. En diezelfde bescherming en bijstand genoot het Pausdom gedurende negentien eeuwen onafgebroken van de zijde des Romeinschen adels tot op heden toe. Die gehechtheid van den Romeinschen adel aan het Pausdom heeft zich geuit door eene aaneenschakeling van grootmoedige daden, welke men als het ware zou kunnen noemen den gouden keten, waardoor Rome aan de Pausen gestrengeld is.

En die antieke roem van ongeschokte trouw, die noch voor verleidingen, noch voor hinderlagen week, is nog steeds een voortdurend nieuwe en onverwelkte roem van het patriciaat. Hier is geen sprake van den dreigenden dolk, evenmin van de macht der heirlegers, maar hier doet zich slechts gelden de *trouw*, die steeds onwrikbaar pal staat, aan den catheder van St. Pieter, waaraan de Romeinsche aristocratie zoovele gunsten, zoveel luister en zoovele teekenen van bevoorrechting verschuldigd is.

Het was deze adel, waarvan de slechts weinige afvalligen van tijd tot tijd moeten strekken om den adel zelven te verheffen, die zich aan de voeten van den grootmoedigen Leo XIII nederwierp, en de hulde zijner verkleefdheid met bewijzen van toegenegenheid en geschenken kwam vernieuwen. En zij, die aan dat huldebetoon deelnamen, waren nog steeds de niet ontaarde afstammelingen van roemvolle voorouders. ~~Zij zijn steeds zoodanigen, als waar-~~van in onze tijden de eerste Italiaansche geschiedschrijver kon getuigen: „De antieke naam van Romeinsch patriciër, die, naar het zeggen van Karel den Grooten zelven, verdediging aanbracht aan afstraling van het Pausdom, is nog geen ijdele naam maar leeft voort in den adeldom, die binnen het Vaticaan met onverminderde onderdanigheid den grooten Leo omringt en niet tevergeefs dikwijls doet herinneren in zijne blazoenen, dat met het Romeinsch gemoed het verrichten en dulden van groote zaken samengaat, en dat het beter is alles te verliezen, liever dan te buigen voor hinderlagen, liever dan te verloochenen de eer van voorouderlijke overleveringen, te verraden de beste herinneringen, te bezoedelen de eer van den Romeinschen naam."

De onsterfelijke Paus Alexander III, uit Rome ontvlucht en door Romeinsche edelen naar Lateranen terruggeleid, die de tyranie van een Barbarossa en van den anti-Paus tot eene ijdele herleid hadden, sprak tot zijne getrouwen: „*Gij zijt de luister van Rome en het uitverkoren deel van mijn vertrouwen in de toekomst.*"

En niet anders waren de gevoelens van Leo XIII, toen hij verleden maand in de „Sala del Concistorio" de gelukwenschen der Romeinsche aristocratie bij monde van prins Altieri, president van het jubilé-comité van adelijken, ontving. De hooge jubilaris deed uitkomen, dat steeds nog een zelfde en onveranderlijke gehechtheid en standvastige trouw aan den Paus uit die gelukwenschen doorstraalde. En dit niet zonder reden.

De titels van roem en grootheid des Romeinschen adels zijn vooral met het Pausdom verknocht. Z. H. herinnerde hoe uit hunne familiën vele Opperpriesters ontsproten zijn, en hoe onder den lommer van het Pausdom vele personages tot de hoogste eer opklommen en roem en vermaardheid verwierven. Z. H

maande hun aan pal te staan tegen de verleidingen en vereend en aaneengesloten zich om het Pausdom geschaard te houden. Z. H. deed een beroep op hun onwrikbaarheid in naam van zijn opperherderlijk jubilé-feest.

Z. H. woes op de levenskracht van het Pausdom, zelfs in den tegenwoordigen stand van zaken, waarin hij, beroofd van zijne Staten, opgesloten in zijn paleis, vervolgd en aan den spot overgelaten zijner vijanden, nog de blijken van toegenegenheid en eerbied van geheel de wereld, van alle landen, van alle volken en van alle souvereinen, zelfs van niet-Katholieke kan ontvangen; dat dit een bewijs is dat 't Pausdom een goddelijke instelling is, en dat misschien de dag niet ver verwijderd zal zijn, waarop het meer roemrijk weder te voorschijn zal treden.

En op dien dag, hoe groot zal de zelfvoldoening van den Romeinschen adel niet zijn, zich niet te hebben laten verleiden en getrouw en vereenigd te zijn gebleven met het Pausdom!

De hoogst luisterrijke audiëntie is besloten met den Apostolischen zegen met vollen aflaat, door den hoogen Jubilaris met aandoening aan de aanwezigen geschonken.

——o——

DE NIEUWE PRESIDENT DER FRANSCHE REPUBLIEK.

Naar de *Monde* opmerkt, heeft de nieuwe president der Fransche Republiek zijn verkiezing te danken aan dezelfde hoedanigheid, die Grévy voor het presidentschap aanwees, namelijk zijn onbeduidendheid. Men heeft dan ook minder vóór hem, dan tegen anderen gestemd; het was er minder om te doen Carnot tot president te hebben, dan wel Ferry en Freycinet te weren. Met hem zullen de radicalen evenzeer naar hartelust kunnen sollen als zij het met Grévy gedaan hebben. Als geheel onzijdig figuur met een onzekeren geest en een weifelend karakter maakt de nieuwe president den indruk van een papieren koning, die zijn onderdanen gaarne het genoegen zal gunnen met zijn schepter te spelen. Behoort hij tot de radicale partij? Moet hij tot de opportunistische groep gerekend worden? Niemand kan het met juistheid zeggen. Ongetwijfeld heeft hij reeds in enkele kabinetten zitting gehad, maar dat was minder als minister dan als betaalmeester.

De republikeinsche bladen geven voor, zich in zijn verkiezing te verheugen en stellen hem voor als een streng republikein van vaste beginselen, als de eerlijkheid en rechtschapenheid in persoon of, om met het *Handelsblad* te spreken, als „een republikein van het zuiverste water." Nu, zijn republikeinsche denkbeelden heeft hij van geen vreemde, gelijk blijkt uit de volgende levensbijzonderheden, die wij aan het genoemde blad ontleenen.

De vader van Sadi-Carnot verdedigde de republikeinsche beginselen onder het tweede keizerrijk. Hij was advocaat en journalist en werd in 1848 lid der Nationale Vergadering. Na den staatsgreep van Napoleon Bonaparte werd hij ook lid van het Wetgevend Lichaam, maar hij weigerde met generaal Cavaignac den eed van trouw aan Napoleon af te leggen en werd daarom eerst in 1857 toegelaten. Toen echter schaarde hij zich bij de republikeinen en bleef steeds oppositie voeren tegen het keizerrijk, totdat dit in 1870 in duigen viel.

Dezelfde rol vervulde Sadi-Carnot's grootvader, de bekende republikein, die de strijdkrachten der eerste republiek als minister van oorlog op zoo geduchte wijze wist te organiseeren, tijdens het eerste keizerrijk. De oude graaf Carnot, die zich bij de omwenteling in de eerste gelederen der republikeinen schaarde, verzette zich met alle kracht tegen Napoleon Bonaparte, toen diens streven om de alleenheerschappij te bemachtigen, steeds duidelijker op den voorgrond trad. Als lid van het tribunaat stemde de onverzoenlijke republikein tegen Bonaparte's benoeming tot consul voor zijn leven en ook was hij de eenige, die zich durfde verklaren tegen Napoleons verheffing tot erfelijk keizer aller Franschen in 1802.

Tijdens zijn loopbaan heeft de heer Sadi-Carnot zich zijn vader en grootvader steeds waardig getoond. Hij is nu even 50 jaren oud, doch reeds sedert vele jaren genoot hij het vertrouwen van alle republikeinen. Hij werd opgeleid voor ingenieur en bezocht daarvoor eerst de polytechnische school te Limoges, waarna hij zijne opleiding voltooide aan de *Ecole des ponts et chaussées*. Spoedig reeds verkreeg hij een betrekking als ingenieur te Annecy, maar de Fransch-Duitsche oorlog leidden hem in geheel andere richting.

Gambetta benoemde den jeugdigen ingenieur tot prefect der Beneden-Seine en droeg hem in 1870 de organisatie der Nationale verdediging in Normandië op. Sedert dien tijd bleef Sadi-Carnot zich meer op politiek gebied bewegen. Zoodra de derde republiek was gevestigd, werd hij door het departement Côte d'Or, de bakermat zijner familie, tot lid der Nationale Vergadering en in 1876 tot lid der Kamer gekozen. In beide vergaderingen sloot hij zich steeds aan bij de linkerzijde der republikeinen. In 1878 werd hij onder-secretaris bij het departement van openbare werken, en toen het ministerie-De Freycinet in 1880 moest aftreden, aanvaardde hij in het kabinet-Duclerc de portefeuille van Openbare Werken, welke hij tot 1882 behield.

Intusschen had Sadi-Carnot zich ook meermalen als een goed financier doen kennen. Als lid der Kamer werd hij meermalen tot rapporteur der begrootingscommissie benoemd, en zoo koos de heer De Freycinet, toen hij zich na Brisson's aftreding weer met het vormen van een kabinet belastte, Sadi-Carnot tot zijn minister van Financiën. In dit opzicht behaalde hij evenwel weinig succes, want het mocht hem niet gelukken het middel te vinden, waardoor het evenwicht tusschen de steeds stijgende uitgaven en de inkomsten der republiek kon worden hersteld. De leening, welke hij daartoe voorstelde, viel niet in den smaak der meerderheid, zoodat hij weldra zijne portefeuille moest overgeven aan den heer Daudhin, die nog minder gelukkig was dan zijn voorganger.

Niettemin bleef Sadi-Carnot steeds het vertrouwen genieten der republikeinen. Dit bleek nog onlangs in de Kamer. Van alle banken der republikeinen weerklonken luide toejuichingen, toen de heer Rouvier mededeelde, dat de minister van Financiën, Sadi-Carnot, had geweigerd de pogingen van den heer Wilson, tot het verleenen van restitutie van de bekende registratiegelden aan de firma Dreyfus, te ondersteunen.

In de gegeven omstandigheden is de verkiezing van een onbesproken republikein als Sadi-Carnot tot president der republiek, zeker de beste oplossing, waarmede aan de langdurige en voor Frankrijk hoogst gevaarlijke crisis der laatste weken een einde kon gemaakt worden.

Tot zoover het *Handelsblad*, het blijft echter de vraag of de crisis opgelost kan heeten, nu de president den heelen aanhang van zijn mededingers Ferry, Freycinet en Brisson tegen zich heeft.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

— Volgens een schrijven, dat wij in den loop dezer week van Aruba ontvingen, is daar aan de Playa een vreeselijke en brutale moordaanslag gepleegd. 's Nachts moeten twee mannen met geweld het huis van een arme weduwe binnengedrongen zijn. Hun eisch was, dat zij hun het geld zou geven wat zij bezat. Door de weigering der arme vrouw, die letterlijk niets bezit, in hun verwachting te leur gesteld, en daardoor tot woede aangezet, hebben zij haar van de kader op den grond geworpen, met een mes in de keel gestoken, haar daarna door het huis rondgesleurd en toen bewegenloos, schijnbaar dood laten liggen. Na eenigen tijd zoo gelegen te hebben, heeft de oude vrouw met de grootste inspanning 't zoover gebracht, dat zij al kruipende de buren bereikte. Deze hebben aanstonds hulp verleend en den dokter ontboden.

Bij onderzoek bleek 't, dat de luchtpijp is doorgestoken. Door de zorgvuldige behandeling van den geneesheer, was zij ten tijde, dat ons dit bericht gezonden werd, een paar dagen na het misdrijf, nog in leven. Maar de ongelukkige, die dadelijk na het ongeval, met de laatste HH. Sacramenten is voorzien, verkeerde in het uiterste gevaar.

De daders van dit gruwelstuk waren nog onbekend. 't Is te hopen, dat de onverlaten de verdiende straf niet ontgaan.

— Volgens opgave van den Curaçaoschen almanak voor het jaar 1888, zal er op den 28 dezer maand eene totale maansverduistering hier zichtbaar zijn. Deze zal waar te nemen zijn, bij haar begin ten 5 ure 55 minuten 's namiddags, en zal voortduren tot 7 ure 33 minuten.

— Niet 12 Februari, zooals er verkeerdelijk gepubliceerd is door de kranten, *maar 12 Maart*, zal Mgr. Joosten de reis uit Holland aanvaarden naar deze kolonie. Sinds het begin van Januari bevindt zich Zijne Doorluchtige Hoogwaardigheid in Rome.

— Vroeger was 't algemeen bekend en werd 't ook druk besproken, dat op 19 Februari dezes jaars, den verjaardag van Z. M. den Koning, de brug van Otrobanda naar de Willemstad, op eene plechtige wijze zou geopend worden.

Nu hebben wij hooren zeggen, dat er eenige maanden uitstel of verlenging gevraagd is, om reden, zoo loopt het gerucht, dat de fabriek, die de materialen of benoodigdheden voor de overbrugging levert, afgebrand is.

— Tot onze bevreemding hebben wij nog weinige berichten gelezen over de pokken-epidemie, die, naar het schijnt, vrij hevig woedt te Colon.

Te Pto. Cabello, zooals de *Oficina Maritima* van den 18en. Januari mededeelt, zijn alle voorzorgen genomen. Niet één boot of vaartuig die Colon hebben aangedaan, worden daar in de haven toegelaten. Ook is 't streng verboden om daar vruchten en koopmansgoederen, of wat ook, afkomstig van Colon, te ontschepen. Passagiers, komende van Colon, mogen daar niet aan wal gaan. En zoo wordt er te Pto. Cabello met wijze voorzichtigheid, alle gemeenschap met de besmettelijke plaats vermeden.

BUITENLAND.

ITALIË.—De *Moniteur de Rome* publiceert den volgenden brief, aan Z. H. den Paus gericht door den heer Fazzari, den Italiaanschen afgevaardigde, die onlangs zijn ontslag nam, en oud-Garibaldist, die zich in de laatste tijden heeft bekend gemaakt door zijne pogingen om Italië met het Pausdom te verzoenen:

Ferdinandea bij *Sisto* 25 Nov. 1887.

Heilige Vader,

Nog meer dan al de anderen hebben de Italianen ter gelegenheid van het priesterlijk jubilé van Uwe Heiligheid moeten constateeren, hoe levendig het geloof in den Katholieken godsdienst en hoe groot de eerbied is, waarvan de betuiging billijkerwijze en zelfs uit de verste streken der aarde aan den wijzen Leo XIII is gegeven.

Voor de Italiaansche eenheid zal het voorzeker de schoonste bladzijde harer geschiedenis zijn, wanneer zij zich met het Katholiek Rome heeft weten te verzoenen, met dat Rome, waar de Opperpriester, wiens verhevene figuur niet enkel het geloof onzer Vaderen vertegenwoordigt, doch ook voor ons het zinnebeeld van den vrede en van de grootheid is, zijn natuurlijken en geëerbiedigden zetel heeft en altijd zal moeten hebben.

Den dag waarop Italië, onder den schepter der roemrijke dynastie van Savooie onverbreekbaar versterkt zal zijn door den vaderlijken zegen van Uwe Heiligheid, zal het, zonder behoefte aan anderen steun en met eene heilzame vrijheid, zich aan de ontwikkeling van zijne nijverheid en zijnen handel kunnen wijden.

Alleen daardoor zal ons vaderland zich dien toestand van werkelijken welstand kunnen verzekeren, die, zich uitstrekkende van de koninklijke woning tot aan de nederigste stulp, een einde zal maken aan de reeds te lange periode van secte en bedrog.

Het zij ook dus aan mij gegeven, bezorgd als ik ben voor de toekomst en de welvaart van mijn land, aan Uwe Heiligheid, als onderpand van mijne algeheele toewijding, een beker te zenden, die gedurende verscheidene eeuwen in het museum van Peking werd bewaard en, door eene gelukkige omstandigheid in mijn bezit is gekomen; en, den apostolischen zegen van Uwe Heiligheid afsmeekend, heb ik de hooge eer te zijn

Uw zeer nederige en zeer gehoorzame dienaar,

ACHILES FAZZARI.

— „Niemand is vóór zijn dood gelukkig te noemen," zeide Solon eens tot den rijken Crœsus. Deze ondervond later de waarheid van dit gezegde.

Hetzelfde ondervindt thans ook de heer Crispi, de Italiaansche premier. De vrijmetselaars van Mentana zonden hem een adres van gelukwensching: de vrouw, die hij voor zijne echtgenoote wil doen doorgaan, werd door de koningin in audiëntie ontvangen. Het Italiaansche Hof juicht hem toe. De Loge houdt hare hand beschermend boven hem. Wat kan een eerste minister meer verlangen? Is hij alzoo niet gelukkig te noemen?

Hij meende dit tot voor korten tijd. Eensklaps echter zag hij uit Oostenrijk-Hongarije eenige wolken opkomen, die dreigden zijn gelukszon te verduisteren. In een der delegatiën dier landen heeft een prelaat zich veroorloofd de quæstie der tijdelijke macht des Pausen in discussie te brengen, en — hoewel dit op zich zelf voor Crispi reeds een nagel aan zijn doodkist is, — hebben de vertegenwoordigers der Oostenrijksch-Hungaarsche regeering zich tegen dit debat niet verzet, en dit is het wat de heer Crispi hindert. Daarom heeft de Italiaansche premier, zoodra hij hoorde wat er gebeurd was, den Italiaanschen gezant te Weenen, den heer Nizza, telegraphisch gelast ophelderingen te vragen over hetgeen hij noemde „een zonderlinge houding van eene Mogendheid, waarmede Italië een bondgenootschap heeft gesloten."

Graaf Kalnoky gaf den heer Nizza een antwoord, waardoor Crispi gewezen werd op zijn eigen plichtsverzuim.

Hij zeide, dat hij de vrijheid der parlementaire discussie niet belemmeren mocht, maar bovendien vooral gehouden was om, als minister van een Katholiek vorst, alles te vermijden, waardoor hij met de Katholieken in conflict kon geraken.

Wat later, toen Kardinaal Simor den H. Vader een adres aanbood, dat voorzien was van een millioen handteekeningen en waarin ook op het herstel der tijdelijke macht werd aangedrongen, gelastte de heer Crispi opnieuw de heer Nizza uitleggingen te vragen, te meer omdat zooals de Italiaansche premier beweerde, de kardinaal is én prins der Kerk én hooge staatsambtenaar der Oostenrijksch-Hungaarsche monarchie.

Ditmaal was graaf Kalnoky verwonderd over de gevoeligheid van Crispi, en om den heer Nizza te troosten, zeide hij hem, dat het feit waarover Crispi zich beklaagde zich weldra en met nog meer glans en heerlijkheid zou herhalen, als wanneer de Duitsche pelgrims naar Rome zullen komen. „Hoe zou," zoo eindigde graaf Kalnoky, „een Katholiek vorst als de keizer van Oostenrijk een beweging kunnen beletten, waaraan een Protestantsche vorst, als de Duitsche keizer [illegible] meent geen beperking te moeten stellen."

Of de heer Crispi deze beide lessen hem door den graaf Kalnokij gegeven, ter harte zal nemen, is zeer te betwijfelen, doch het doet ieder Katholiek goed te zien, dat de Oostenrijksch-Hungaarsche regeering, [illegible] danks haar verbond met Italië [illegible] Crispi niet heeft te ontzien, [illegible] het de belangen der Katholi[illegible] geldt.

—Den 8n dezer heeft Z. H. [illegible] Spaansche pelgrims ontvangen.

Den 10n. werden de Engelsche [illegible]devaartgangers in audiëntie toegelaten. De graaf van Norfolk, [illegible] Denbigh, Lord Petre, deputatiën [illegible] ieder Katholiek diocees waren [illegible]genwoordig in de troonzaal. Z. [illegible] sprak eenige woorden met de aan[illegible]zige bisschoppen, hen vooral wijz[illegible] de op de noodzakelijkheid van [illegible]tholieke opvoeding. In antwoord [illegible] een adres hem aangeboden door [illegible] pelgrims, zeide de Paus, dat hij [illegible] dankbaar gevoelde voor het be[illegible] dat Koningin Victoria stelt in [illegible] Katholieke onderdanen. Hij [illegible] voor haren voorspoed en dien [illegible] haar natie, die hij lief heeft en [illegible]acht. Z. H. drukte den wensch [illegible] dat de vrede onder de versch[illegible] de partijen van het Vereenigd K[illegible]krijk zou hersteld worden, en [illegible] de hoop uit dat de verschi[illegible] quaestiën, die het Koninkri[illegible]

erdeelen, vereffend zullen worden eene redelijke en billijke wijze, —Generaal Hermann Kantzler, ge- ezen bevelhebber van het Pauselijk ger, is overleden.

FRANKRIJK. — De Fransche Ka- ers zijn weder op den 10n. de- r bijeengekomen. De heer Pierre lanc, oudste lid, heeft de Kamer an Afgevaardigden geopend. Hij oeg de samenwerking der republi- insche groepen ten einde tot her- rming te geraken en het buiten- nd een vereenigd Frankrijk te nnen toonen.

Het gevolg van de stemming voor n President der Kamer was de rkiezing van den heer Floquet, et 258 tegen 38 stemmen.

DUITSCHLAND. — Uit den Duit- hen Rijksdag is eene kleine episode ededeelenswaardig.

De vrijzinnige afgevaardigde Munc- l had het voorstel ingediend, n persdelicten van den gewonen chter naar een jurij over te bren- n. In Beieren is dit het geval, de heer Munckel zeide met cht: „ Het past niet, dat de rech- r in eminent politieke dingen als rtij optrede. De openbare mee- ng weet beter, wat een beleedi- ng is, dan een van de regeering er of min afhankelijk ambte- ar. De redenaar haalde een ver- nkelijk staaltje aan, hoe hij nl. lf door den rechter zou worden roordeeld wegens een uitdruk- ukking, die Bismarck in persoon d gebezigd.

Hoofdzakelijk was deze kleine dis- ssie interessant door het slot- oord van Windthorst, dat hier mo- volgen :

„ De oude Duitschers," zeide hij, hebben ook voor een volksgerechts- f gestaan ; de geleerde rechters vamen eerst door de Romeinen ons. Nu meent men, dat de rs door vaste rechters beter kan rden beteugeld. Ik zeg het on- rholen : de rechterlijke uitspra- n in perszaken hebben mij meer n eens doen ijzen. En al is het genblik voor het overbrengen der rszonden voor de jurij minder ed gekozen, zoo moet ik mij toch principe daarvoor verklaren. De ij's moeten nu en te allen ie voor allen, die in de minder- id zich bevinden, als een ver- hansing tegen de willekeur in acht blijven, vooral in een tijd deze, *waarin de willekeur ons alle zijden bedreigt.*"

De laatste toespeling was duidelijk noeg.

Men weet welke nieuwe wets- orstellen, om den invloed van den ksdag tot een minimum te be- ken of om een parlement te schep- n, dat zich toch geheel en al aan n wil van een enkel man onder rpt, in wording of in aantocht n. De „ middelpartijen" zelve heb- n in hartroerende eenparigheid wetsvoorstel ingediend, dat aan n kanselier een altijd gehoorza- meerderheid zal verschaffen. De nwe verkiezingen in het jaar 0 zullen de leden van den Rijks- g voor den tijd van vijf jaren noemen in plaats van voor drie ; tegenwoordige meerderheid ge- ft er zeker van te zijn, dat zij erderheid zal blijven, en wan- r daaraan twijfel mocht blijven nan, dan zou dit wel uit den geruimd kunnen worden, door- nen de directe en geheime al- eene verkiezingen, die aan het te veel invloed laten, weder hafte en daarvoor de trapsge- e-verkiezingen invoerde. Niet alleen om de godsdienstige, evenzeer om de burgerlijke en en vrijheden zal in de naas- ekomst worden gestreden.

Uit de verschillende telegraphi- tijdingen, opgenomen in den *St. Zig.*, die op verschillende den ziekte-toestand des Duit- Keizers mededeelen, schijnt 't oe, dit als zeker te mogen aan- n, dat de Keizer wel ziek is, dat er tot hiertoe volstrekt van rnstige ziekte spraak is.

SLAND.—De redactie van een ch blad te St. Petersburg ver- uldigt zich bij hare lezers vertraging van eenige te- legrammen die zij van hare correspondenten had ontvangen. Zij waren naar den censor gezonden, die alles moet lezen en goedkeuren alvorens het gepubliceerd mag worden, maar de censor was dien avond niet thuis, zoo dat de telegrammen vier en twintig uren moesten blijven liggen tot het den heer censor behaagde ze in te zien.

Wel pleizierig voor een courant, die zich de vrij aanzienlijke kosten van telegrammen oplegt, om haar lezers spoedig nieuwstijdingen te geven.

—De voorbereidingen tot de viering van het Nieuwjaar aan het Hof van St. Petersburg werden gestoord door de ontdekking van eene samenzwering tegen het leven van den Czaar. Velen zijn er te St. Petersburg in hechtenis genomen wegens deelneming in die samenzwering. Onder dezen bevonden zich verscheidene officieren van het Russische leger, die uit de provinciën in de hoofdstad waren aangekomen.

ENGELAND.—De *N. Y. Herald* van den 4n. dezer publiceert de volgende correspondentie uit Londen, dd. 31 December :

Groote voorbereidingen werden hier in de Katholieke kerken gemaakt voor eenstemmige deelneming door de geestelijkheid en congregatiën aan het jubilé-feest, dat morgen te Rome zal gevierd worden. De deelneming der Protestantsche regeering van Engeland in deze feestviering is reeds het onderwerp geworden van vele discussiën op de kansels en in de pers. Deze feiten, en bijzonderlijk de zending van den graaf van Norfolk naar het Vaticaan en de jubilé-geschenken van de Koningin aan den Paus, hebben verschillende beoordeelingen uitgelokt, waarvan de heftigste uitgebracht werd door den Eerw. Jacob Primmer, van Edimburg, een schaapherder, zooals de oude Willer hem genoemd heeft, die woedend was over de beleefdelijkheid door de Koningin aan den Paus bewezen. Hij verklaarde, dat de Koningin, door deze handelwijze, „zich van het bezit van de kroon en van de regeering van het land heeft uitgesloten en dat hare onderdanen van hunne getrouwheid vrijgesproken zijn."

Op dit alles heeft de gematigde geestelijkheid geantwoord, dat deze openlijke aanval meer gewenscht is dan, de oude sluipende diplomatieke houding die men sedert eenigen tijd aannam. Zij heeft aangetoond, dat de regeering van Lord John Russel betrekkingen met Pius IX aangeknoopt heeft. Zij heeft bewezen, dat de Romeinsche Opperpriester een geestelijke macht in Engeland geworden is, met wien de regeering de beste verstandhouding kan hebben. Uit officiëele statistieken blijkt, dat zijne godsdienstige onderdanen in Groot Brittanië en Ierland bijna zeven millioen bedragen, en dat, Victoria, als Keizerin en Koningin, aanspraak heeft op de getrouwheid van bijna tien millioen mannen en vrouwen, die Leo XIII vereeren als het Hoofd hunner Kerk en de opperste Herder van hun geweten ; dat er 25 Katholieke aartsbisschoppelijke en 96 bisschoppelijke zetels, 19 apostolische vicariaten en 10 apostolische prefecturen binnen de grenzen van het Britsche Keizerrijk zijn. De Katholieke bevolking is door 32 pairs en 80 afgevaardigden in het Parlement vertegenwoordigd. Een Roomsch Katholiek is lid van het Kabinet, 9 anderen nemen plaats in den Geheimen Raad ; 40 pairs, 20 titelairen en 51 baronetten erkennen den Paus als hun geestelijken herder en meester.

De merkwaardigste verdediging bevat het Januari-nummer van de *Nineteenth Century Review* door den bisschop Vaughan geschreven en getiteld : "Leo XIII en de tijdelijke Macht; een beroep op het gezond verstand."

Bij den aanvang van het artikel zegt de prelaat ter verdediging van den Paus : „ Had de Paus aan de voorstellen der Italiaansche regeering voldaan, de geheele Katholieke wereld zou verklaard hebben, dat hij zich, in een oogenblik van zwakheid, aan de Italiaansche revolutie onderworpen had en dat hij een gesalarieerde beambte der Italiaansche regeering geworden was. Het gevolg zou geweest zijn, dat zijne opperpriesterlijke handelingen en besluiten willekeurig zouden beoordeeld en aangenomen worden. Men zal 't beter inzien, wanneer het figuur van Leo XIII aan den horizon der geschiedenis zal staan, dat hij niet alleen naar een beginsel, waarop de tronen moeten gevestigd zijn, maar ook naar Christelijke orde streeft ; dat hij inderdaad de onafhankelijkheid van het Christendom zelf gehandhaafd heeft, door zijne opperste onafhankelijkheid aan de machten van atheïsme en revolutie niet te willen onderwerpen.

„ Leo XIII is niet tegen de volksregeering : integendeel hij is een vriend van het volk. De geest van zijn politiek is ontleend aan deze gewichtige woorden van den Goddelijken Meester : *Ik heb medelijden met de menigte.* De Paus is ook niet bevreesd voor het volk. Laat de zetel van den Opperpriester maar vrij en onafhankelijk zijn, en dat hij de volle waarheid spreken kan, waar het noodig is, zoowel tegen koningen en vorsten als tegen de volkeren."

Na verscheidene andere stellingen, zegt de bisschop : "De grenzen van geen ander Keizerrijk zijn zoo uitgestrekt of zoo blootgesteld aan aanvallen als de onze, maar de jurisdictie van den Paus, waar ook, overtreft ze.

Het besluit van den Bisschop met betrekking tot de zending van den graaf van Norfolk naar het Vaticaan is dit : „ Het is dus zeker wijs en raadzaam om zijn aanbod voor vriendschappelijke betrekkingen aan te nemen."

Een der onder alle opzichten uiterst radicale bladen van Londen zegt nog het volgende :

„ Nederig erkennen wij de Kerk van Rome, (de moeder en meesteres der kerken), waarvan de Paus het opperhoofd is, als eene macht op aarde. Ofschoon buiten haar rechtsgebied en ver verwijderd van hare dogmatische leeringen, zijn wij verplicht haar te beschouwen als een groote factor in de menschelijke handelingen, en wij meenen dat de souverein van deze rijken den Paus de hand moet toereiken, ongeacht de schade opzichtens het Britsche volk."

Een telegram van heden uit Rome, meldt, dat de Paus het geschenk van de Koningin, een prachtige gouden kom, gedurende den Pontificalen Dienst, dien Z. H. morgen zal opdragen, gebruiken zal.

PAPA.

TEMPOE PASÁ I PORVENIR.

"No tin riba mundoe ningun obra di política humana, koe merece nos atencion asina tantoe, manera Iglesia Católica Romana. Historia di e Iglesia-ai ta uni e dos periódo grandinan di civilizacion humana. Ni tampoco no a keda existi ningun otro institucion koe ta jega te n'e tempoe, koe tabata ofrecé na dios falsoenan den Panteon di Roma bieu, e tempoe, den cual pueblo corrumpí di Anfiteatro Fluviano tabatin gozo den wega sangrientonan di bestianan i den lucha mortal di bringadónan coe spada. Generacion soberbionan di reinan ta manera coe di ajera, si nos compara nan coe principio di Papanan. Nos por sigui linja di Papanan sin stop, for di e Papa koe na anja 1800 a corona Napoleon, te na esun, koe na anja 800 a corona Carlos el Grande ; i e ilustre generacion di principenan ta bai te muchoe mas promé koe e gran Carlos i su antecesornan, te koe é ta perde den sombra di leyenda. ¡ República Venecia, en cuanto na edad, ta jega mas corca principio di Papanan. Ma compará coe Papado, república di Venecia ta mucha ainda ; i república Venecia a desaparece, i Papado ta para ainda dilanti di nos bista, no manera un ruina ó un antiguedad sin bida, ma semper jen di bida i forza.

"Te ainda Iglesia Católica ta manda te na extremonan di mundoe su misionarionan mes zeloso koe esnan, koe ta mas di mil anja pasá a bini foi Roma na Inglaterra huntoe coe un San Agustin ; é ta oponé contra principe enemigoenan coe e mes spiritu, coe cual é (Papa Leon) a oponé contra Attila. Número di su jioenan ta mas grandi koe nunca promé, den siglo pasánan. Su extencion den Mundoe Nobo (América i Australia) a pasa número di esnan koe el a perde den Mundoe Bieu (Europa) coe Protestantismo. Su poder spiritual ta extendé foi Hudson den Noord te na Cabo Horno den Zuid ; teranan, koe quizas, promé koe un siglo pasa, lo conta mes tantoe habitante koe Europa. Miembronan di su comunidad sigur lo no ta menos di 150 miljon ; i lo costa nos trabao pa nos proba, koe toer otro comunidad Cristian, contá huntoe, lo por jega na cantidad di 120 miljon. I ainda nos no ta mira ni di mas mínimo senjal, koe ta anuncia, koe su soberanía asina largoe ta na fin."

Asina un historiador i profesor Protestant: Macauly a skirbi ta un 50 anja pasá.—¿ Kiko un pensador lo bisa, si é mira awor, koe número di Catolicanan ta taxá coe seguridad riba mas di 200 miljon ?—¿ Kiko un observador lo meste bisa principalmente, si é tabata testigoe di nos historia den último 25 anjanan ?

Sí, nos tambe ta sinti nos contentoe si nos studia historia di Santa Iglesia, i ora nos ta testigoe di lo ke ta sosode coe n'é den nos dianan. Ma esai no ta causa nos ningun admiracion.

Lo ke ta parce un charada pa e profesor Protestant, ó lo ke por lo menos é ta duna como un asunto digno di ta studiá, esai ta pa nos un berdad clá, pasobra den nos Santa Fé nos tin jabi di e secretoe.

Lo ke e Protestant ta bisa: koe principio di Papanan ta perde den sombra di leyenda,—esai nos ta haja atrobe, den historia di Catacumbanan i den linja sangriento di e glorioso Mártirnan, ai nos ta haja atrobe sucesor di e Homber, koe foi promé día di Santa Iglesia tabatin palabra caba coe poder, di e Homber, koe riba promé dia di Pentecostes di Testamento Nobo a haci mundoe conocé como promé Pontifice di Iglesia, como promé Papa.

Lo ke e Protestant ta considera como un obra di combinacion humana i política humana.—esai nos sabi coe siguranza infalible koe ta obra di Sabiduría Divina, obra di Omnipotencia di Dios.

E, koe en verdad por jamé Luz di mundoe ; E, koe tabata Jioe di Dios Altísimo a papia un dia e palabranan-aki eternamente memorable : "*Bo ta Pedro, i riba e piedra-aki lo Mi traha mi Igesia, i portanan di fierno lo no tin poder contra dje.*" I lo ke nos ta admira awor den historia di Santa Iglesia, lo ke nos ta mira sosode ainda bao di nos bista, toer esai no ta mas koe cumplimentoe di e promesa divina ;— i e mes palabra divinanan ta pinta nos tambe historia di porvenir. Iglesia ta keda para firme, pasobra é ta obra di Dios ; sucesor di San Pedro : Papa ta keda inmortal, pasobra é ta i é ta keda segun Sabiduría divina e Cabez visible, koe ta necesario.

Bien ta berdad koe e mes Sabiduría divina a anuncia nos p'adilanti koe lo tin lucha. I berdaderamente tempestadnan tabata terrible ; coe un forza furioso lamánan di heregía, di odio i impiedad humana a suta contra e baranca di Pedro. El a pasa dianan di ansia, i foi cada lucha Santa iglesia a lamta coe calma i triunfante, coroná coe briljo nobo : símbolo di inmortalidad.

Tira un bista riba campo di batalja.—¿ Oenda nos enemigoenan ta ?— ¿ Oenda ta esnan, koe ta persigi nos ?—Nan a perde den e lucha impotente, ó bien nos ta conta nan atrobe como penitente den número di nos rumannan.

Lucha ta dura algun bé hopi tempoe, promé koe dia di victoria habri. Ta mas koe 25 anja caba koe poderosonan di mundoe ta conspira huntoe ; ta mas di 15 anja caba koe Vicario di Cristoe ta biba privá di su libertad.— Cristoe tabata drumi

sosegá den un barcoe chikitoe, ora tempestad a lamta riba lamá; ma Su Sabiduría divina a spiërta, y ora momentoe a jega, El a ordena bientoe i lumá, i.... a bira calma.—Boso, débilnan di fé, ¿ pa kiko boso ta spanta?

O! laga nos tira un bista riba berdad di hechonan! ¿ Nos no ta celebra caba, meimei di lucha un triunfo, un triunfo briljante?

Toer poder tabata conspira huntoe; no tabatin ni un hendo pa defende derecho realnan i libertad di nos Santo Padre,—i ainda Papa ta, privá di toer cos, Rei mas koe nunca.

Preso den Vaticano é ta goberna mundoe ainda, é ta para su enemigoenan. Sin descanso é ta sinja pueblonan; sin miedoe é ta propaga berdad; i apenas el a papia, su palabra ta resona den toer hoeki di mundoe, é ta fortifica su jioe fielnan, é ta sorprende su enemigoenan i é ta obliga nan respeté.

Un hombor bieu, coe ánimo di hubentud,— i ta parce koe é ta hunga coe manja di su enemigoenan; i den furia di lucha é no ta lubida ni un pida di su dominio asina grandi, é ta extende su cuidao paternalnan den Oost i West, é ta ainda consolador, consehero di toer koe ta sufri.

Un preso, un anciano, foi kende nan a horta toer cos — i mira — mil i más mil di su jioenan ta rondoné, coe un entusiasmo nunca conocí, na ocasion di su hubileo sacerdotal; arte ta pone donnan di mas noble na se pia; ciencia ta proclamé como su Maestro di mas grandi; príncipenan di mundoe ta mandé nan representante, nan felicitacion i nan regalonan di honor; su enemigoenan ta para jen di miedoe, i nan ta sagudi nan cabez, den un furia impotente — pasobra e preso ta celebra fiesta, hubileo di oro di su Sacerdocio!

Ma no! un triunfo mas briljante nos ta spera den porvenir, i nos ta pidi coe toer nos forza na Cieloe. Larga nos pidi pa nos Tata, larga nos pidi pa libertad i elevacion di nos Mama, Santa Iglesia, — esai ta nos obligacion como jioe.

Tempoe Pedro tabata preso den Jerusalem, hentee Iglesia tabata resa. Necesidad a jega caba na último grado; sentencia tabata pronunciá caba; dia di checucion tabata fihá, — ora Hesus a lamta i desvanece esfuerzonan di su enemigoenan.

Sí, dia lo jega, koe Pedro lo bolbe bisa: "Mira, mi wardadornan tabata drumi, boeinan a cai for di mi manoe, heroenan for di mi pía; portanan a krak riba nan grendelnan; awor mi sabi, koe Senjor a manda Su Angel pa salba mi foi manoe di mi enemigoenan."

Mientras tantoe nos ta spera coe confianza. Dia i ora ta den manoe di Dios. I mientras gritoe furioso di lucha ta zona rondó di nos, larga nos alsa bista coe gratitud na Cieloe, i exclama: *Habemus Pontificem*: nos tin un Pontífice! — Un Pontífice, kende su grandeza i ánimo nos ta admira; koe nos ta stima i venera pa su sencillez i birtud.

¡Dios conservé, bendicioné riba mundoe, i no larga é cai den manoe di su enemigoenan!

Nos ta resa, i nos oracion lo ta scuchá. Cieloe i tera lo caba, promé koe portanan di fierno por haci nada contra nos Santa Iglesia.

Porvenir ta pertenece na Iglesia di Cristoe.

HUBILEO DI PAPA.

—o—

Comité di fiesta di Papa aki na Curaçao, koe dia 31 di December a manda via New York un telegrama na Roma, felicitando Su Santidad coe motivo di su hubileo na nomber di Catolicanan di Curaçao i pidiendo é su bendicion paternal, tabatin e satisfaccion grandi di ricibi Dia Rason pasá, coe vapor *Philadelphia* un respondi telegráfico ai riba. Su Eminencia Cardenal Rampolla, Secretario di Estado di Su Santidad ta gradici na nomber di Su Santidad pa e felicitacion i é ta bisa ademas, koe Papa Leon XIII ta manda su bendicion Papal na Comité i toer Catolicanan di Curaçao.

—o—

MONSENJOR JOOSTEN

lo barca na Hoelanda coe destino pa Curaçao dia 12 di Maart koe ta bini. Di manera koe Su Ilustrísima, koe nos ta desea Dios lo duna un viage pronto i feliz, lo ta meimei di su jioenan na principio di April.